

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1997

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	3
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	4
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	5
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	6
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	7
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	8
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	9
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	10
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	11
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	12
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	13
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	14
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	15
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	16
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	17
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	18
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	19
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	20
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	21
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	22
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	23
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	24
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	25
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	26
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	27
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	28
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	29
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	30
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	31
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	32
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	33
Det er ganske vist ... : En rejse gennem SystemDanmark	34

Det er ganske vist...

**En rejse gennem
SystemDanmark**

Af Hans Chr. Schmidt

Forord

For at et samfund kan fungere, er det nødvendigt med et sæt overordnede spilleregler. Det gælder også på miljøområdet. Men det er mindst ligeså vigtig, at reglerne er enkle, forståelige, gennemtænkte og logiske bygget op. Og her halter det i Danmark. Faktisk er der fare for, at miljøpolitikken kan miste den folkelige opbakning, hvis ikke vi politikere sørger for at forenkle reglerne. Vi kan gang på gang konstatere, at love og regler ikke lever plads til individuelle og geografiske hensyn. Herved bliver reglerne stive og uegnede til et demokratisk samfund.

Venstre har i sidste folketingsår stillet forslag om en regelforenklign inden for miljøområdet. Hele den borgerlige fløj var enige i forslaget, men regeringen sagde nej. Desværre blev den også i dette spørgsmål bakket op af de socialistiske partier og dermed faldt forslaget. Efter min mening kan det kun skyldes manglende viden om reglernes virkning rundt omkring i landet, eller en trang til at detailregulere på baggrund af en "vi-ved-bedst-holdning".

I mit arbejde, som miljøpolitisk ordfører og som Venstres medlem af Naturklagenævnet, har jeg oplevet en lang række sager, som vidner om, at vi trænger til en forenkling af regler og til en bagatelgrænse. De efterfølgende fortællinger er et lille udsnit af disse sager. Der findes mange flere. Fælles for dem er, at de beskriver et hændelsesforløb, som har været problematisk.

Nogle burde efter min mening aldrig været blevet til sager. Og det er mit klare indtryk, at både blandt politikere og embedsfolk er der en udbredt opfattelse af, at en bagatelgrænse er påkrævet.

Nogle sager har udviklet sig på grund af uklar lovgivning. Der er ingen tvivl om, at vi med Naturbeskyttelsesloven, Planloven og flere andre love har fået nogle regler, som tager hensyn til naturen og miljøet. Men samtidig fik vi også mange hovsarløsninger, ulogiske stramninger og alt for meget bureaukrati. Det var unødvendigt. Derfor bør vi også gennemføre en regelforenklign af hele området. Forenklingen skal selvfølgelig også indebære en

kraftig reduktion i antallet af regler og en præcisering.

Jeg er klar over, at flere af fortællingerne har haft stor betydning for de enkelte borgere og ofte har medført megen vrede - og med rette. Når jeg alligevel har samlet dem og sat fokus på dem, er det bl. a. fordi jeg tror, at disse eksempler måske kan være med til at åbne flertallets øjne for, at vi skal have ændret vore regler. Det er vel også kun naturligt, at man efter en årrække tager regler op for at vurdere om de er rimelige og om de har virket efter hensigten.

Hans Christian Schmidt,
september 1997

SystemDanmark i demonteringshallen

Ikke langt fra Nykøbing Mors og Skive ligger byen Selde. En by, som ikke udmærker sig i størrelse, men som alligevel har en fremtrædende plads på Miljøministeriets landkort. For ikke langt fra Selde ligger et stort, cirkelformet drikkevandsområde, hvor meget af egnens drikkevand bliver hentet direkte op fra grunden. Den slags indebærer, at man skal passe på nedsivning. Eller som det hedder i fagsprogstermer - "arealanvendelsen må ifølge regionplanen ikke ændres til noget grundvandstruende".

På den baggrund ventede ejeren af en knap 2.500 kvadratmeters plads midt i drikkevandsområdet heller ikke problemer, da man ansøgte om tilladelse til at opføre en lagerhal. Baggrunden for denne ansøgning var, at ejeren, Salling Autogenbrug, gerne ville opføre en ca. 600 kvadratmeter lagerhal, således at man kunne arbejde indendørs om vinteren. Og lagerhallen skulle naturligvis opføres på den grund firmaet ejede i forvejen. Hvordan endte sagen så ?

Ja, til slut endte det hele godt. Men sådan så det ikke ud, da ejerne modtog amtets afvisning af deres ansøgning med henvisning til beskyttelsen af grundvandet, og diverse paragrafer i lovgivningen. Og her kunne sagen være endt, hvis ikke det var fordi ejerne påklagede afgørelsen til Naturklagenævnet - den højeste retslige instans på området bestående af repræsentanter fra de politiske partier i Folketinget. Amtet havde nemlig glemt at undersøge sagen til bunds, og i stedet haft øjnene rettet mod lovgivningen. På den måde kom de til at lade sig forblænde af SystemDanmark.

Det forholdt sig nemlig sådan, at Salling Autogenbrug i deres ansøgning havde fremhævet, at man i demonterings- og lagerhallen ville etablere et befæstet underlag. Det betyder i praksis, at ejerne vil sikre grundsvandsinteressen ved at hindre den nedsivning, som ellers ville finde sted udenfor på det 2.500 kvadratmeter store område. Men den

miljøforbedring, havde amtet i sin iver for at tækkes SystemDanmark og regulativerne om nyopførelser fuldstændig overset.

Til alt held vedtog et flertal i Naturklagenævnet derfor at give ejerne tilladelse til at opføre hallen, således at både arbejderne og grundvandet fik bedre vilkår. Så når man i dag følger landevejen fra Skive nordpå mod Limfjorden kan man lidt udenfor Selde på højre hånd måske skimte en lagerhal. En lagerhal, der står som et eksempel på, at SystemDanmark kan forværre miljøet, hvis ikke vi forholder os kritisk til de mange love, regler og regulativer, der er nedsivet i det danske samfund.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev holdt i januar 1997***

Pkt. 9 - J. Nr. 31/760-0196. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Lagerhal i Selde, Sundsøre Kommune (Landzone)." Et flertal (herunder Vinstres medlem af nævnet) stemte for at tillade opførelsen af en lagerhal.

SystemDanmark i ridehallen, del I

Dansk idyl og heste hænger nært sammen. Tag blot filmklassikeren De Røde Heste hvor en ung Poul Reichardt synger sig gennem det smukke, danske landskab, mens hestene nysgerrigt følger med i baggrunden. Men når vinteren hærger det danske landskab, trænger både mennesker og dyr til et indendørs sted at opholde sig, og det var derfor, en landmand på Fyn ansøgte kommunen og amtet om tilladelse til at opføre en ridehal til sine heste.

Hallen skulle være på 28 x 42 meter og bruges til motionering af heste, opbevaring af hø og halm samt diverse maskiner. Altsammen meget typisk for en landbrugsejendom i Danmark. Men så meldte SystemDanmark sig med først udsættelse af projektet og siden trusler om helt af nægte opførelsen af ridehallen. Det hele begyndte, da Fyns amt havde afgivet tilladelse til opførelsen af ridebanen. For ikke så snart var det sket, før Danmarks Naturfredningsforening og andre lokalkomiteer og foreninger klagede.

Sådanne klager har en opsættende virkning på byggeri. Derfor valgte amtet at indsende klagerne til Naturklagenævnet - den øverste retslige instans på området - med en anmodning om at ophæve deres opsættende virkning. Ellers ville ridebanen jo ikke blive bygget, og hestene ville ikke have nogle steder af motionere i vinterhalvåret. Hvordan endte sagen så ?

Ja, Naturklagenævnet besluttede i første omgang, at den opsættende virkning skulle stå ved magt. Derved risikerede man heller ikke, at byggeriet på et senere tidspunkt skulle rives ned, såfremt klagerne fik ret. Klagerne fremhævede nemlig, at ridehallen skulle opføres i nærheden af en nyfunden kultplads. Men - og det lagde både Naturklagenævnet og amtet vægt på - Arkæologerne har både undersøgt og gravet området igennem med henblik på at få afklaret eventuelle arkæologiske interesser.

De havde udtalt, at "den konkrete skade på et eventuelt fortidsminde må vurderes som beskeden, da der kun er foretaget opgravning til hallens fundamentrender". Set i det lys valgte Naturklagenævnet altså at tillade opførelsen af ridehallen. Så når man passerer Haarby kommune på Fyn øjner man muligvis en mindre ridehal. En ridehal, som ville have kunnet give både Poul Reichardt og hans røde heste ly for vinteren, og som til alt held ikke blev offer for SystemDanmark.

*Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i Januar 1997*

Pkt. 13 - J. nr. 31/420-0213. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Ridehal i Haarby kommune" (landzone). Et flertal på fem medlemmer (herunder Venstres medlem i nævnet) stemte for at stadfæste Fyns amts tilladelse. Fire medlemmer stemte for at nægte opførelsen af ridehallen.

SystemDanmark i ridehallen, del II

Alle ved, at der er en sammenhæng mellem gode fritidsinteresser og sunde og glade børn. Hvad enten børnene interesserer sig for sportslige eller for andre aktiviteter, er det, at de overhovedet har en fritidsinteresse, medvirkende til, at de klarer sig godt i hverdagen. Derfor blev hr. Hansen fra Karlebo i Nordsjælland også glad, da hans datter fortalte ham, at hun gerne ville gå til ridning. Og med tiden blev datterens valg kun til endnu større fornøjelse såvel for faderen som for resten af familien: Det viste sig nemlig, at hun var god nok til at modtage Team Danmarks støtte.

Da det på samme tidspunkt også gik ganske udmærket med landbrugsdriften - man kunne godt bruge noget mere plads - besluttede hr. Hansen sig for at slå to fluer med ét smæk: Han ville bygge en ridehal til datteren - en ridehal, der også ville have plads til opbevaring af afgrøder, foder og maskiner.

Som loven foreskriver, søgte hr. Hansen kommunen om tilladelse til udbygningen; og selvfølgelig var Karlebo kommune med på idéen. Men det var amtskommunen derimod ikke. Med planloven i hånden kunne amtets miljø- og teknikudvalg nem-

lig nægte udbygningen. En sådan ridehal ville blive så høj, at den ville være til gene for omgivelserne og samtidig så stor, "at der er risiko for benyttelse af tungere erhverv, hvis bygningerne ikke længere benyttes til opdræt af heste".

Hr. Hansen forstod ikke afgørelsen. For det første svarede udvalgets opfattelse af ridehallens størrelse jo slet ikke til virkeligheden. Hallen ville faktisk ikke være til gene for omgivelserne. Karlebo kommune skrev ligefrem, at "De terrænmæssige forhold på ejendommen bevirker, at laden kommer til at ligge væsentligt lavere end de øvrige bygninger og derved ikke bliver speciel synlig fra de omliggende ejendomme..."!

For det andet blev det forbudt ham at bygge hallen, fordi den senere muligvis ville kunne bruges til noget andet - f.eks. til industriproduktion ("...risiko for benyttelse af tungere erhverv...")! Hansen var målløs; det var jo ikke det, han søgte om; han havde da ikke planer om at anlægge sværindustri på landet.

Men hvordan endte sagen så? Ja, Hansen klagede selvfølgelig til den højeste instans på området - Naturklagenævnet. Men nævnet besluttede sig for at følge amtets afgørelse. Der var ikke noget at gøre. Planloven - SystemDanmark - bruges gang på gang til at hindre om- og tilbygninger på landet. Denne gang gik det ud over en familie og deres dygtige datter. De blev som borgere trukket rundt i manegen, da SystemDanmark kom på besøg i den planlagte ridehal. Vi må have ændret Planloven.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i november 1996***

Pkt. 10 - J. nr. 31/200-0130. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Opførelse af ridehus i Karlebo kommune (Landzone). Et flertal stemte for at stadfæste amtets afslag. Et mindretal (heriblandt Venstres medlem af nævnet) så ingen problemer i at tillade opførelsen af ridehallen.

SystemDanmark på cafébesøg

Løkken er en lille nordjysk by, som ligger ved Jammerbugten. I vintermånederne er byen befolket af 1300-1400 indbyggere, men om sommeren vokser befolkningstallet i et par hektiske måneder til helt op imod 60-70.000 mennesker. Og hvis man spørger Heidi på det lokale turistbureau, hvorfor der kommer så mange mennesker, så er svaret helt klart, når det falder på syngende jysk: "Fordi det er en dejlig by og et dejligt område".

I slutningen af 1980'erne ansøgte en caféjer i byen om tilladelse hos kommunen til at opstille borde og stole, således at nogle af byens besøgende gæster kunne hvile sig i sommervarmen og måske også finde lidt skygge for solen og læ for vestenvinden. Den tilladelse gav kommunen under forudsætning af, at der også blev opført kundetoiletter i forbindelse med caféen. Som tilladt, så gjort.

Caféjeren opsatte stole, borde og opførte kundetoiletter. Senere blev caféen solgt, men den nye ejer fik sig snart en slem overraskelse. For under et besøg fra kommunen i en anden anledning, rejste kommunens repræsentant pludselig spørgsmål ved lovligheden af de 4 borde og de ialt 16 tilhørende stole - "Dem må du vist hellere søge den fornødne tilladelse til", lød rådet til den nye ejer. Som adspurg, så gjort.

Den nyslåede caféjer skrev en ansøgning til kommunen og forventede naturligvis ikke de store problemer. De 4 borde med tilhørende stole havde jo stået udenfor caféen i adskillige år, før han selv overtog den. Men der ventede ham en slem overraskelse, for kommunen gav afslag og henviste til en lokalplan fra 1993, hvor det var blevet fremhævet, at der ikke måtte "etableres ny serveringsvirksomhed" på torvet, hvor caféen lå. Hvordan endte sagen så?

Ja, caféjeren rettede henvendelse til Naturklagenævnet, som er den højeste retslige instans på dette område med repræsentanter fra partierne. Til alt held besluttede Naturklagenævnet at opstillin-

gen var i orden. Det skete ud fra visheden om, at den tidligere ejer jo havde føjet kommunen og opført toiletter. Samtidig trådte lokalplanen først i kraft i 1993, hvorfor der ikke var tale om en ny serveringsvirksomhed.

Så når man i dag besøger Løkken, kan man på eet af torvets serveringssteder se 4 sagnomspundne borde med dertil hørende stole og måske en masse gæster, som nyder solen og serveringen. Men meget ville have set anderledes ud, hvis SystemDanmark havde fået sin vilje. SystemDanmark, som nu også har forsøgt at være på cafébesøg.

*Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt den 9. december 1996*

Pkt. 17 - J. nr. 33/800-0192. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om opstilling af borde og stole ved café i Løkken kommune (retlig klage). Det besluttedes enstemmigt at ophæve kommunens påbud.

SystemDanmark i laboratoriet

Et par tendenser har grebet om sig i det danske land gennem de seneste årtier. Danskerne er i højere grad flyttet mod storbyerne, og danskerne er i højere grad blevet lønmodtagere. Den udvikling forsøgte Jacobsen Pharma Consultancy A/S at gå imod, da de ønskede at indrette et laboratorium på en landbrugsejendom i Broager Kommune ved den Sønderjyske østkyst.

Men Jacobsen Pharma Consultancy kom hurtigt til at forstå, hvorfor selvstændige er blevet en truet befolkningsgruppe, og hvorfor danskerne i stigende grad flytter ind mod byerne. For nok gav Broager

kommune tilladelse til indretningen af et laboratorium. Men det gjorde amtet ikke. Problemet var nemlig, at virksomheden i den videre projektering anslog, at der på sigt ville blive ansat 5-7 laboranter. Hvorfor virksomheden også fremkom med et forslag til en ombygning. Men den slags er der strikse regler for i Planloven.

Ombygningen på landbrugsejendommen gik i al sin enkelhed ud på at nedrive en gammel driftsbygning og på samme sted opføre en ny bygning i 3 etager (kælder, stue og 1. sal). Samtidig lovede virksomheden, at den nye bygnings højde blev holdt under den eksisterende hovedbygning tag, alt imens bygningen arkitektonisk blev tilpasset ejendommens bebyggelse. Altså landbrugsstilen. Virksomheden fremkom tilmed med et andet alternativ, hvis nu det første skulle støde kommunen og amtet. Hvordan endte sagen så?

Ja, amtet meddelte et afslag på begge ansøgninger - også den alternative. Men til alt held rettede virksomheden henvendelse til Naturklagenævnet. Den øverste retslige instans på området med repræsentanter fra Folketingets partier. Her besluttede et flertal bestående af de borgerlige partier, at amtets afslag ikke kunne være rigtigt. Indretningen af den gamle landbrugsejendom ville jo ikke indebære drastiske ændringer, og desuden ville indretningen føre til nye arbejdspladser og stigende aktivitet i en landbrugskommune. Derfor blev amtets afslag også ændret til en tilladelse, omend afslaget førte til en meget lang og bureaukratisk sagsbehandlingstid.

Så når man i dag følger vejen langs kyststrækningen ved Vemmingbund, passerer man en tidligere landbrugsejendom, som kunne have været et laboratorium. Tilladelsen trak nemlig så meget i langdrag, at laboratoriet endnu ikke er kommet op at stå. Men forhåbentlig sker det, og så vil laboratoriet ved Vemmingbund stå som et eksempel på, at SystemDanmark kan overvindes, og at udviklingen rent faktisk kan vendes: At vi kan få startet virksomheder herhjemme, og at vi kan afhjælpe landdistrikternes død. Men til den tid vil ejerne også kunne skrive under på, at SystemDanmark, der til staidighed breder sig i Danmark, nu også har været på laboratoriebesøg.

*Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt den 9. december 1996*

Pkt. 13 - J.nr. 31/500-0088. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Eablering af laboratorium i Broager kommune" (landzone). Et flertal (bestående af blandt andre Venstres medlem i nævnet) stemte for en ændring af amtets afslag til en tilladelse. Mindretallet var imod en ændring.

SystemDanmark i svømmepølen

Korsør Nor er en lille sø, som er forbundet med Storebælt gennem et smalt stræde. Derinde i Korsør Nor har bølgerne gennem århundreder kun yderst sjældent gået højt, selv når vinden fæg kraftigt over Storebælt. Men den dag da SystemDanmark i form af Danmarks Naturfredningsforening klagede til Naturklagenævnet over opførelsen af et nyt beboelseshus ved Korsør Nor, blæste en storm op fra landjorden.

Stormen skyldtes ejernes vrede over, at de ikke måtte nedrive et gammelt, næsten forfaldent hus. Både kommunen og amtet havde ellers givet tilladelse til opførelsen af et nyt beboelseshus, samt anlæg af have- og svømmebassin og et mindre drivhus. Altsammen noget, som man skal søge om tilladelse til. Amtet havde tilmed anført i tilladelsen, at man lagde vægt på, at "huset får en karakter som svarer til den eksisterende". Derfor kom det også som en slem forskrækkelse, at SystemDanmark pludselig viste sig i Korsør Nor med påbud om at tilbagekalde tilladelsen. Hvordan gik sagen så?

Ja, Danmarks Naturfredningsforening kender de bureaukratiske procedurer ud og ind i den slags sager, og de skyndte sig derfor at påklage både

kommunens og amtets afgørelse til Naturklagenævnet - den højeste retslige instans på området, hvor der blandt andet sidder repræsentanter fra Folketingets partier. Behandlingen af sådanne sager tager tid, hvorfor opførelsen af huset i første omgang blev udskudt, mens sagen blev gransket. Det hele endte med, at et flertal i Naturklagenævnet omgjorde både kommunens og amtets tilladelser. Selv om amtet havde foreslået, at man kunne stadfæste tilladelsen, men på vilkår af færre kvadratmeter. Altså opføre et mindre byggeri. Men lige lidt hjalp den kompromissøgende linie.

Så hvis man en dag er i nærheden af Korsør, kan det være man hører sære historier om frådende og skummende bølger. Og da kan man være sikker på, at de i hvert fald ikke stammer fra et havebassin eller en svømmepøl. For ingen af delene blev opført. Til gengæld har SystemDanmarks fremfærd skabt megen vrede og frustration i området. SystemDanmark, som viser sig overalt i landet og nu også i sagen om en svømmepøl, et havebassin, et drivhus, nedrivningen af et gammelt hus og opførelsen af et nyt.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt den 8. september 1997***

Pkt 3 - J. nr. 97-132/300-0002. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Nedrivning af beboelseshus, opførelse af nyt hus, anlæg af have- og svømmebassin samt opsætning af drivhus i Korsør kommune. Et flertal stemte for at ændre amtets tilladelse. Mindretallet (bestående af blandt andre Venstres medlem) stemte for at stadfæste tilladelsen på vilkår om færre kvadratmeter.

SystemDanmark på hegnsjagt

I det idylliske sønderjyske område langs Flensborg fjord bor en landmand, der holder hjorte. Disse dyr er hans store hobby, og han har beskæftiget sig med dem i flere år. Faktisk er det gået så godt, at han sidste år besluttede sig for at udvide besætningen. Han fik i den forbindelse besked fra Veterinærdirektoratet om, at han som minimum skulle udbygge det hegn, han havde i forvejen: Højden skulle ændres fra 1.20 m. til 1.90 m.

Landmanden gik igang med at bygge indhegningen til sine hjorte. Han købte støttepæle af trykimprægneret træ, ca. 10 cm. i diameter, han save dem til den påkrævede højde og placerede stolperne med ca. 8 meters mellemrum. Stolperne blev forbundet med et ståltrådshegn.

Efter et langt og hårdt stykke arbejde var landmanden tilfreds. Endelig kunne hans hjorte få et område at gå på. Sagen var i den skønneste orden.

Men så en dag kom Danmarks Naturfredningsforening på besøg. Og de undrede sig over, at højden på hegnet var blevet ændret. Det lignede ikke et af de "sædvanlige" hegn. Derfor besluttede foreningen sig for at klage til amtet over landmandens udbygning. Man skrev, at området "ødelægges at høje hegnspæle i trykimprægneret træ"; og senere, at dyrehegnet "virker stærkt skæmmende". Landmanden kunne ikke tro sine egne øjne. Her havde han troligt rettet sig efter Veterinærdirektoratet og tilmed brugt tid og kræfter på at sætte hegnet op. Desuden ved han, at det kuperede terræn og de omkringstående buske dækker hegnet godt til. De to parter stod derfor stejlt overfor hinanden. Hvordan endte sagen så?

Ja, landmanden ringede til kommunen for at høre, om de havde noget imod indhegningen. Det havde de ikke. Men amtet gav Danmarks Naturfredningsforening ret i, at dyrehegnet ikke var et helt "sædvanligt" hegn, og at det derfor krævede en særlig dispensation. Landmanden blev kun mere forvirret - hvad er egentlig forskellen på et "sædvanligt" og et "ikke sædvanligt" hegn? Men intet er

dog så skidt, at det ikke er godt for noget. Amtet besluttede at give landmanden sin dispensation. Men man krævede dog, at stolperne skulle saves ned til nethøjden ved 1.80 m., og at landmanden skulle fjerne hegnet, når han engang flyttede fra gården og endelig, at han ikke måtte klippe de omkringstående buske og træer ned under 1.20 m. Hvis ikke landmanden havde været rigtigt forvirret før, så var han det i hvert fald nu. Men han gjorde, som han fik besked på.

Så hvis du en dag kører en tur langs den idylliske Flensborg fjord, og hvis du støder på en flok hjorte, der går og hygger sig inde bag et nyt hegn - så skænk lige landmanden og hans kære dyr en tanke. Det kunne let være gået galt, hvis Danmarks Naturfredningsforening og SystemDanmark havde fået ret. Derfor må vi igang med en regelforenklings. Det er helt hen i hegnet, at myndigheder og organisationer kan bruge en sådan sag til at trække borgere rundt i manegen. Der må være en bagatelgrænse.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i august 1997***

Pkt. 6 - J. nr. 97-132/500-0003. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Lovliggørelse af dyretrådhegn i Bov kommune". Et flertal fandt, at der var tale om "et usædvanligt hegn" og besluttede derfor at stadfæste amtets dispensation. Et mindretal (heriblandt Venstres medlem af nævnet) syntes, at der var tale om et "sædvanligt hegn" og fandt derfor ingen grund til at stille krav til landmandens hegning.

SystemDanmark på boligjagt

I det nordsjællandske område mellem Frederikssund og Roskilde ligger byen Skuldelev. En typisk, dansk landsby med omkring 1500 indbyggere. Der er en kirke, en skole, en kro og nogle få butikker. Området er meget smukt med især Skuldelev ås og Roskilde fjord som særlig bemærkelsesværdige naturskønheder. I dette smukke område valgte familien Jensen i sin tid at slå sig ned. De er landbrugere og bor på en ganske almindelig landbrugsejendom. Med tiden er een af bygningerne dog kommet til at stå tom. De har ikke rigtigt noget at bruge den til. Derfor besluttede de sig i år til at indrette bygningen til bolig.

Familien Jensen spurgte Skibby kommune om lov; og kommunen sagde god for sagen. Men amtet kunne ikke tillade at familien udnyttede ladebygningen til bolig. Med planloven i hånden kunne teknik- og miljøudvalget nemlig påvise, at de skulle "hindre uønsket og ukontrolleret bebyggelse i det åbne land". Man må med andre ord kun bygge helårshuse i byzonen - ikke på landet.

Familien Jensen undrede sig over dette svar. Deres gård ligger nemlig lige op af byzonen - gården er faktisk en del af selve Skuldelev by. De har udsigt til byen mod 3 af de 4 verdenshjørner. Alligevel mener embedsmændene på amtskontoret, der ligger næsten 40 kilometer væk, at gården ligger så langt ude på landet, at det vil være helt forkasteligt at indrette en bolig i en bygning, der allerede er der, men som bare står tom. Bygningen skulle hellere indrettes med landbrugsmæssige formål for øje. Men familien kan dog ikke se det logiske i at indrette en storstilet svinestald i stedet for et almindeligt hus klods op af parcelhusene. En svinestald ville familien Jensens naboer i parcelhusene helt sikkert synes om!

Men hvordan endte sagen så? Ja, familien klagede over amtets afgørelse til den højeste myndighed på området, Naturklagenævnet. Alligevel var der

ikke noget at gøre. Nævnet fulgte amtet og underkendte dermed kommunen, der ved, hvordan tingene hænger sammen lokalt. Familien Jensen skulle lade deres bygning forfalde.

Så hvis du en dag kører en tur i det naturskønne område langs Roskilde fjord, og hvis du på din vej passerer Skuldelev og familiens Jensens gård - så kast lige et blik på den omtalte ladebygning, der stadig ikke udnyttes - ren spild af naturens ressourcer. Sådan går det nemlig, når SystemDanmark går på boligjagt.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i maj 1997***

Pkt. 14 J. nr. 97-31/200-0012. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Indretning af ekstra bolig i Skibby kommune" (Landzone). Et flertal på 4 medlemmer (med formandens stemme som udslagsgivende) stemte for at stadfæste amtets afslag. Et mindretal (heriblandt Venstres medlem af nævnet) stemte for at give tilladelse til etablering af boligen.

SystemDanmark på golfbanen

Midt på Sjælland ligger et stort grønt, område, som tilhører Værløse Golfklub. Klubben har i mange år været et samlingspunkt for livet i området. Her tilbringer familier deres weekender, venner mødes over et spil golf og endnu andre nyder en forfriskning i klubhuset. Værløse Golfklub er kort sagt samlingspunktet for

mange mennesker, et blomstrende foreningsliv og mange gode naturoplevelser.

Men så en dag kom Danmarks Naturfredningsforening på besøg. De havde hørt, at klubben havde opsat små sponsorskilte på ryglænet af banernes bænke. Skilte som var på 8 x 20 cm. - svarende til en plade chokolade. "Sponsorskiltene" fortalte golfklubbens repræsentanter, "vil gøre det muligt for flere mennesker at komme her og nyde naturen, foreningslivet og samværet med andre mennesker, fordi vi kan nedsætte medlemskontingenterne samt forbedre klubhuset og banerne".

Men Danmarks Naturfredningsforening ville ikke høre. "Det ødelægger jo naturoplevelsen", sagde foreningens repræsentanter. Uagtet at golfklubbens medlemmer ikke havde noget problem med skiltene. Det ødelagde ikke deres oplevelse og hjalp samtidig med til, at endnu flere mennesker havde økonomisk mulighed for at dele oplevelsen med dem, var holdningen. Men Danmarks Naturfredningsforening var ikke til at rokke. For foreningen var det en stor og principiel sag, og derfor var en bagatelgrænse også utænkelig for foreningen. Hvordan endte sagen så?

Ja, golfklubben startede med at spørge kommunen, om de havde nogle indvendinger mod de små sponsorskilte. Kommunen havde ingen og sendte sagen videre til amtet med en anbefaling. Amtet fandt senere, at sagen var af en så underordnet betydning, at det slet ikke krævede tilladelse, og dermed ville alt have været godt for golfklubben og medlemmerne i Værløse. Men Danmarks Naturfredningsforening blev hårdnakket ved.

Efter afgørelsen i Københavns amt klagede foreningen til Naturklagenævnet, som afgjorde at skiltene krævede en tilladelse. Den tilladelse gav amtet omgående, og dermed var alt godt igen. Men desværre blev Naturfredningsforeningen ved og indbragte igen sagen for Naturklagenævnet. Den øverste instans på dette område. Resultatet blev, at Værløse Golfklub blev pålagt at fjerne skiltene fra klubbens baner.

Så når man i dag besøger Værløse Golfklub, vil man måske kunne se, at foreningen er ude at fjerne de små sponsorskilte. Og taler man med medlemmerne, er der rysten på hovedet og vrede. En vrede

fra borgere, som ikke har råd til at spille op overfor SystemDanmark. SystemDanmark, som nu også har invaderet landets golfbaner.

*Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt den 11. august 1997*

Pkt. 12 - J. nr. 97-132/150-0003. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Sponsorskilte på golfbane, Værløse kommune". Et flertal stemte for at ændre amtets tilladelse til et afslag. Et mindretal (heriblandt Venstres medlem af nævnet) fandt ikke, at der behøvedes tilladelse til opsætning af de omhandlede skilte.

SystemDanmark fremme med penslen

I Gentofte kommune blev der i 1959 opført 8 énfamiliehuse af samme udseende. Det var på den tid, hvor arkitekterne begyndte at eksperimentere med nye boligformer - ord som rækkehuse, højhuse og flade étplanshuse blev kendt i løbet af meget kort tid. Således også nord for København. De 8 huse i Gentofte blev lavet med en gul murstensfacade.

Efterhånden som årene gik, begyndte husene at ændre sig i forhold til hinanden - der blev mere og mere tale om 8 forskellige huse: Én fik carport, en anden byggede en lille mur, en tredje inddrog noget af garagen til beboelse, en fjerde anlagde terrasse o.s.v. Og i 1978 blev ét af husene malet hvidt. Som sådan noget kræver, havde ejeren ansøgt om og fået

tilladelse til sit lille projekt. På denne måde går livet sin stille gang.

Lige indtil året 1996, hvor een af de 8 ejere ønsker at male sin husfacade hvid - akkurat ligesom hans nabo havde gjort det i 1978 - vel at mærke med kommunens velsignelse. Ejeren, der ønsker at male sit hus hvidt, søger Gentofte kommune om tilladelse. Men denne gang vil kommunen ikke udstede tilladelsen. Kommunen begrundet sit afslag med, at den vil "...beskytte en arkitektonisk sammenhængende bebyggelse imod en gradvis udvanding/forsimpling".

Ejeren er målløs. Een ting er, at han ikke selv må bestemme, hvilken farve hans eget hus skal have. Noget andet er, at naboen - ca. 20 år tidligere - havde fået lov til at gøre lige præcis det samme. Men dét, som ejeren dog undrer sig mest over er kommunens begrundelse for afslaget ("...beskytte en arkitektonisk sammenhængende bebyggelse..."). Lige siden husene i sin tid blev bygget, har de ændret sig i forskellig retning. Og i dag kan man næppe tale om en sammenhængende bebyggelse i samme forstand som tidligere.

Men, hvordan ender sagen så ? Ja, ejeren giver ikke op så let. Han vil have lov til at male sit hus , akkurat den farve, han selv ønsker det. Derfor indgiver han klage til Naturklagenævnet. Og han får ret. For Naturklagenævnet hæfter sig ved, "...at husene næppe kan siges at fremstå med den ensartethed, som tilstræbes efter deklarationen". Og der- ved bliver det. Ejeren kan nu male sit hus, som han vil.

Denne historie er ikke den eneste af sin art. På Lyø i Fåborg kommune havde forvaltningen sammen med Skov- og Naturstyrelsen forsøgt sig med meget detaljerede regler for, hvordan husene måtte se ud: Hvor mange grader taghældningerne måtte være, hvilke farver vinduerne og murene skulle have samt hvordan hækkene skulle se ud. Lokalbefolkningen satte sig til modværge og dermed var kommunen nødt til at droppe projektet.

Heldigvis er kommunerne ikke kommet langt med deres formynderiske malerier i disse to sager. Men de to fortællinger viser, at der må være en bagatelgrænse for, hvilke områder det offentlige kan blande sig i. Når man ikke engang kan få lov til at

vælge farven på sit eget hus, er der for alvor ved at være noget galt.

*Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i maj 1997.*

Pkt. 18. J. nr. 33/150-0358. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Ændring af gulstensfacade på Strandvejen, Gentofte kommune" (Retlig klage). Enighed om, at kommunen ikke kan forbyde hvidmaling af facaden.

SystemDanmark på turistbesøg

Der tales ofte om, at der skal gøres en indsats for turisterhvervet. Men der er åbenbart langt fra de flotte hensigtserklæringer til praksis. Flere eksempler viser nemlig, at når det kommer til stykket, når turisterhvervene og lokale energiske borgere foreslår bedre forhold for turisterne - så drukner deres engagement og dynamik ofte i det offentlige bureaukratiske system.

I Them kommune i Århus Amt ligger der f.eks. en skøn naturpark ned til Bryrup sø. Her har hr. Kristensen boet i en årrække. Og på frivillig basis har han kæmpet for at forbedre forholdene for turisterne. Han passer amtets turistbokse, han har selv etableret et vildthejn og endelig har han meldt sig frivilligt til amtets projekt vedrørende vandhuller. Hr. Kristensen sætter i det hele taget mange sejl til for at øge turismen i kommunen - og han kæmper på frivillig basis.

For nogle år siden forærede hr. Kristensen et jordareal til amtet, hvorpå der blev anlagt en parkeringsplads og nogle toiletter - Kristensen modtog

den ringe sum af 5.000 kr. Selvom han havde regnet med mere, var han egentlig tilfreds. Målet var at øge antallet af turister i området, og en parkeringsplads og nogle toiletter var et første skridt på vejen. Pladsen skulle fungere som hvilested for turister til fods, på cykel eller til hest. Den dag i dag passer Kristensen selvfølgelig selv toiletterne. Men flere og flere turister klager nu over et manglende hvilerum, og derfor har hr. Kristensen tilbudt at bygge et lille træskur (50 m²), hvor man kan sidde og få sig en kop kaffe og spise sin madpakke.

Som loven foreskriver, søger hr. Kristensen i første omgang Århus Amt om lov. Men amtet kan ikke godkende ansøgningen. Således skriver miljø- og teknikudvalget i deres begrundelse, at opførelsen af træhuset vil være i strid med planloven, "...der bl.a. tilsigter at undgå spredt bebyggelse i det åbne land".

Hr. Kristensen forstår ikke sammenhængen. Han tilbyder frivilligt at bygge et lille træskur placeret ved amtets egen parkeringsplads og dets toiletter. Han vil frivilligt gøre noget for turismen, men alligevel går amtet imod. Planloven tillader ikke, at han bygger i det åbne land. Et sådant nybyggeri kan i følge loven virke skæmmende på naturen. Men det kan hr. Kristensen ikke helt få til at stemme, "idet", skriver han tilbage til amtet, "der er forholdsvis tæt bebyggelse ved alle fire nabogrunde + amtets toiletbygning. Desuden er birketræer, frugttræer, gran og fyr m. v. groet godt til...". Kristensen argumenterer for, at den besynderlige planlov skal ændres og han udbeder sig kommentarer fra Them kommunes borgmester. Kommunen støtter ham fuldt ud. Borgmesteren er begejstret. Således skriver han i en kommentar, "...at Them kommune bevidst satser på en udbygning af den sydlige del af kommunen som turistområde." Og senere: "Specielt for cykelturister og teltliggende vil det være et stort gode, såfremt ansøgningen kan imødekommes..."

Sagen endte i Naturklagenævnet. Men et flertal her valgte at følge amtets afslag. Sagen var nu afgjort.

De fine hensigter om at øge turismen druknede i dette tilfælde i den umenneskelige og bureaukratiske planlov. Som i så mange andre sager af samme

art fik SystemDanmark overtaget. Den enkelte borger, der energisk ville gøre en ekstra indsats - endda frivilligt - måtte bukke under. For SystemDanmark er jagtsæsonen åben året rundt - og nu er man åbenbart gået ind på turistområdet.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i december 1996.***

Pkt. 14. J. nr. 31/700-0243. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Opførelse af et træhus på ca. 50 m² i Them kommune" (Landzone). Et flertal stemte for at stadfæste amtets afslag. Mindretallet (heriblandt Venstres medlem af nævnet) stemte for at tillade opførelsen af træhuset.

SystemDanmark skriver fiskehistorie

I det åbne land ca. 750 meter øst for Neder Fløjstrup (i nærheden af Malling by i Århus kommune) og ca. 250 meter vest for sommerhusområdet Mariendal Havbakker ligger en 4.500 m² sø. I søen findes et par øer, hvor der gror træer og buske. Selve søens overflade er der ikke meget af, da tagrør og dunhammere næsten har overtaget det hele. Endvidere ligger der et tykt slamlag i søen.

Der er således ingen tvivl om, at hvis man gik ind og oprensede søen, ville der her kunne skabes en rigtig naturperle. Ejeren af søen spekulerede derfor over, hvordan sagen kunne gribes an. Til sidst fik han den ide, at han ville lave en "put-and-take sø". En sø hvor man plejer naturen, udsætter ørreder og selvfølgelig driver lystfiskeri. Særlig børnefamilier holder meget af den slags søer. Her er det

nemmere at fiske, få nogen at snakke med, måske et bord til at rense fisk ved, og som noget vigtigt er det meget sikkert for børn at fiske sådanne steder.

Ejeren gik derfor i gang med at undersøge, hvordan han kunne få lov til at virkeliggøre ideen.

Så han spurgte amtet, som tager sig af den slags opgaver. Her var man positiv. Projektet ville være en forbedring af naturværdierne på stedet. Man stillede selvfølgelig en lang række krav, men var herefter indstillet på at give lov til en oprydning omkring søen, oprensning, udsætning af 400 kilo regnbueørreder pr. måned, tilladelse til opstilling af en 10m² stor bjælkehytte til salg af fiskekort, overdækket rensbord, samt tilladelse til parkeringsplads for op til 10 biler, og en spærring således at fiskene bliver i søen.

Tilladelsen blev herefter offentliggjort i Odder Avis. Nu var vejen klar. Snart ville gæsterne på den nærliggende campingplads kunne komme på lystfiskeri, og også beboerne i det nærliggende sommerhusområde vil kunne få snøren i vandet. Beboerne fra byerne ville, som de gør det andre steder i landet, få mulighed for at drage ud i den friske luft og den smukke natur, med fiskestang og grej.

Men ligeså snart planerne var blevet offentliggjort, startede SytemDanmark. Århus kommunes Naturforvaltning kunne således fremføre, at betingelserne for at meddele dispensation slet ikke var tilstede, og der kunne måske også være en risiko for forurening af den nærliggende bæk på baggrund af afløbsvandet fra søen. Silkeborg Statsskovdistrikt kunne oplyse, at man ikke kunne acceptere en parkeringsplads i skovens sydkant for, som de skrev, "selv om der kun er tale om ret få parkeringspladser, vil der være tale om et relativt stort indgreb i forhold til skovens ringe størrelse". Og DOF (Danmarks Ornitologisk Forening) kørte det tunge skyts frem, "det vil ikke forbedre naturkvaliteten", selv om amtet havde sagt det modsatte. "Det vil øge tivoliseringen af naturen", for de vidste nok, hvad der var godt for borgerne og naturen, og derfor var de selvfølgelig også bekymrede for, at for mange mennesker ville drage ud i naturen. Men hvordan endte sagen så?

Ejeren klagede til Naturklagenævnet. Men her valgte et flertal ikke at følge amtet, og derfor tabte ejeren.

Så hvis du en dag kommer til Malling, så drej en tur ned til søen. Her vil du så kunne se, hvordan det går med fisketurene og naturen, når SystemDanmark tager fat. Det SystemDanmark som nu også har skrevet fiskehistorie.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt d. 14. april 1997***

Pkt. nr. 9 j. nr. 23/700 - 0014. Et flertal på seks medlemmer stemte for at ændre amtets tilladelse til et afslag. Mindretallet (herunder Venstres medlem af nævnet) stemte for at give tilladelse.

SystemDanmark går amok

Regeringen taler så tit om dens indsats for landdistrikterne - og ikke mindst dens flotte hensigtserklæringer om at stoppe fraflytningen fra landet. Men der er åbenbart langt fra de store programerklæringer til handling. For når man ser på, hvordan tingene egentlig hænger sammen, når man hører historierne fra landdistrikterne - så, ser det sort ud. Finder man f.eks. en familie, der har valgt at blive boende på landet, og som endda ønsker at udvide sin ejendom, så griber SystemDanmark til sin bureaukratiske planlov og siger nej!

I Mariager Kommune, Århus Amt, har en familie lejet sig ind i en nedlagt landbrugsejendom. Familien har boet på ejendommen i flere år. Gården ligger i det naturskønne og kuperede terræn omkring Mariager fjord. En flot del af Kongeriget

Danmark. Familien holder meget af stedet, og ønsker at udnytte én af de eksisterende nedlagte avlsbygninger til beboelse. Siden 1990 har familien søgt at leje bygningen ud til kontorlokaler, men uden held. Så, derfor har de besluttet sig for at lave nogle værelser i bygningen.

Som loven foreskriver, søger familien om ret til indretningen hos kommunen og amtet. Begge instanser giver tilladelse efter selv at have besigtiget stedet.

Men familiens nabo er ikke glad for afgørelsen. Han vil ikke have flere udbygninger. Derfor indgiver han klage til den højeste instans på området - Naturklagenævnet. I klagen fremfører naboen, at en udbygning vil medføre "støjgener og forstyrrelser" samt "øget slid på vejen".

Hvordan endte sagen så? Ja, kommunen og amtet havde givet tilladelse - begge endda efter at have besigtiget stedet - men, i løbet af en eftermiddag i marts måned, afviser et flertal i Naturklagenævnet tilladelsen under henvisning til planloven. Loven foreskriver nemlig, at "der som hovedregel ikke bør gives tilladelse til opførelse af enligt beliggende enfamiliehuse i det åbne land eller i nær tilknytning til planlagt område". Selvom bygningen ikke skal opføres fra grunden, (den står der jo allerede, ubenyttet), kan nævnet ikke tillade etableringen, fordi bygningen ikke tidligere "har været anvendt som helårsbolig". Sagen var afgjort.

Dette er ikke den første sag af sin slags. Gang på gang sker det, at embedsbureaukratiet i København, langt væk fra sagernes hjemsted - træffer afgørelser, der er fuldstændig hen i vejret. Den lokale kommune og det lokale amt, der ved, hvordan tingene hænger sammen, der kender sagerne og stederne, og endda selv besigtiger områderne - dem, bliver der ikke lyttet til. Takket være planloven eksisterer SystemDanmark i bedste velgående, og i dette tilfælde gik man helt amok.

*Uddrag af Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i marts 1997*

Pkt. 18 . J. nr. 97-31/700-0011. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Bolig i tidligere driftsbygning i Mariager kommune" (Landzone). Et flertal stemte for at ændre amtets tilladelse til et afslag. Mindretallet (heriblandt Vestsres medlem af nævnet) stemte for at stadfæste amtets tilladelse.

SystemDanmark på afveje

Dette er historien om et ældre ægtepar, der på det tidspunkt, hvor de skulle til at nyde deres otium, blev trukket rundt i manegen af et bureaukratisk system, der ikke ville lade dem være i fred.

Vi befinder os på den landbrugsejendom i nordjylland, som ægteparet har drevet i mere end et halvt århundrede. De ønsker nu at afhænde den til deres barnebarn, men vil dog gerne blive boende på ejendommen, der er deres livsværk. Derfor planlægger de at bygge en bolig til deres barnebarn på grunden. Alt ser ud til at lykkes: Gården bliver i familiens besiddelse og ægteparret kan se den nye generation overtage bruget.

Som loven foreskriver, søger ægteparet amtskommunen om lov. Med planloven i hånden nægter amtets miljø- og teknikudvalg imidlertid at give tilladelsen. Mere end én helårsbeboelse på en landbrugsejendom i det åben land er "i strid med de planmæssige hensyn, som planloven tilsigter at varetage".

Ægteparet står uforstående overfor afgørelsen. Hvorfor skulle det offentlige nægte dem at blive

boende på den gård, de har drevet i en menneskealder - det må da være en privat sag, hvordan en familie ønsker at leve og indrette sig? Ægteparret foreslår et kompromis: De er indstillet på, at deres gamle bolig vil blive nedlagt, så snart de ikke bor der længere. På den måde vil det kun være for en periode, at er to beboede ejendomme på grunden.

Men amtet ville ikke bøje sig. Til kompromisforslaget udtaler man, "at det af erfaring viser sig utroligt vanskeligt at håndhæve et sådant vilkår, selv hvis vilkåret er tinglyst på ejendommen". Men efterfølgende gik den højeste instans på området - Naturklagenævnet - ind i sagen. Og nævnet besluttede sig for at tilsidesætte amtets afgørelse og dermed tillade ægteparets planer. Men de måtte dog stadig være indstillet på, at deres ejendom ville blive nedlagt så snart de ikke kunne bebo den længere.

Én ting er, at man engang imellem kan komme ud for at møde nogle skrankepaver, der simpelthen ikke forstår at håndtere en sag hurtigt og effektivt - men, noget helt andet er, når den danske lovgivning ligefrem tilskriver, at det offentlige skal behandle mennesker på den måde, som amtskommunen gjorde. I lighed med talrige andre sager, er den sande historie om det ældre ægtepar et godt eksempel på, hvordan planloven gang på gang medfører bureaukratiske afgørelser. Men nu er grænsen nået. Planloven må revideres. SystemDanmark er kommet på afveje!

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt i november 1996.***

Pkt. 9 - J. nr. 31/800-0185. Naturklagenævnets afgørelse i sagen om "Opførelse af yderligere stuehus i Års kommune" (Landzone). Det besluttedes enstemmigt at ændre amtets afslag til en tilladelse, således at der kan opføres en yderligere bolig på vilkår om, at den gamle bolig nedlægges når de nuværende brugere flytter.

SystemDanmark på vildspor

Denne fortælling drejer sig om en ejendom, der er udstykket til bebyggelse i 1960. På grunden har der fra gammel tid ligget et hus. Brønden og resterne af fundamentet findes stadig. I 1967 blev ejendommen købt af den nuværende ejer.

Efter overtagelsen fik han tilladelse til at bygge et hus på grunden. Tilladelsen blev dog aldrig udnyttet. I september 1996 ønskede han imidlertid at gøre brug af tilladelsen og opføre en helårsbolig - et træhus på 93 m². Derfor ansøgte han om landzonetilladelse, som man skal efter by- og landzoneloven, som trådte i kraft 1. januar 1970.

Ejeren forventede ikke de store problemer - jordstykket havde jo hele tiden ligget hen som en byggegrund. Langebæk kommune anbefalede da også omgående tilladelsen. Herefter skulle sagen så til amtet (en dobbeltadministration vi endnu ikke har fået ændret i lovgivningen). Efter to måneders behandlingstid sagde Storstrøms amt nej.

Amtet lagde i sit svar vægt på, at nyopførelse af boliger i det åbne land anses for uhensigtsmæssig byudvikling. Den afgørelse kunne ejeren ikke forstå. Han vidste, at der på naboejendommen var opført et træhus omkring 1980. Og da det var fra denne ejendom hans egen byggegrund var blevet udstykket - kunne det jo ikke være et problem, at han også gerne ville bygge.

Han havde heller aldrig været i tvivl om, at han ejede en byggegrund. Vurderingsmyndighederne vurderede nemlig grunden som en byggegrund - senest i 1995, hvor vurderingen lød på 32.300. Og selvfølgelig betalte han også skat hvert år.

Så tænkte han, at det kunne være noget med el og vand. Men det kunne jo ikke passe. Begge dele var nemlig allerede lagt ind. Måske kunne det så være det miljømæssige omkring spildevandet. Men det kunne jo heller ikke passe. For i hans ansøgning havde han lagt op til, at ejendommens spildevand skulle afledes via et minirensesanlæg - nøjagtig som

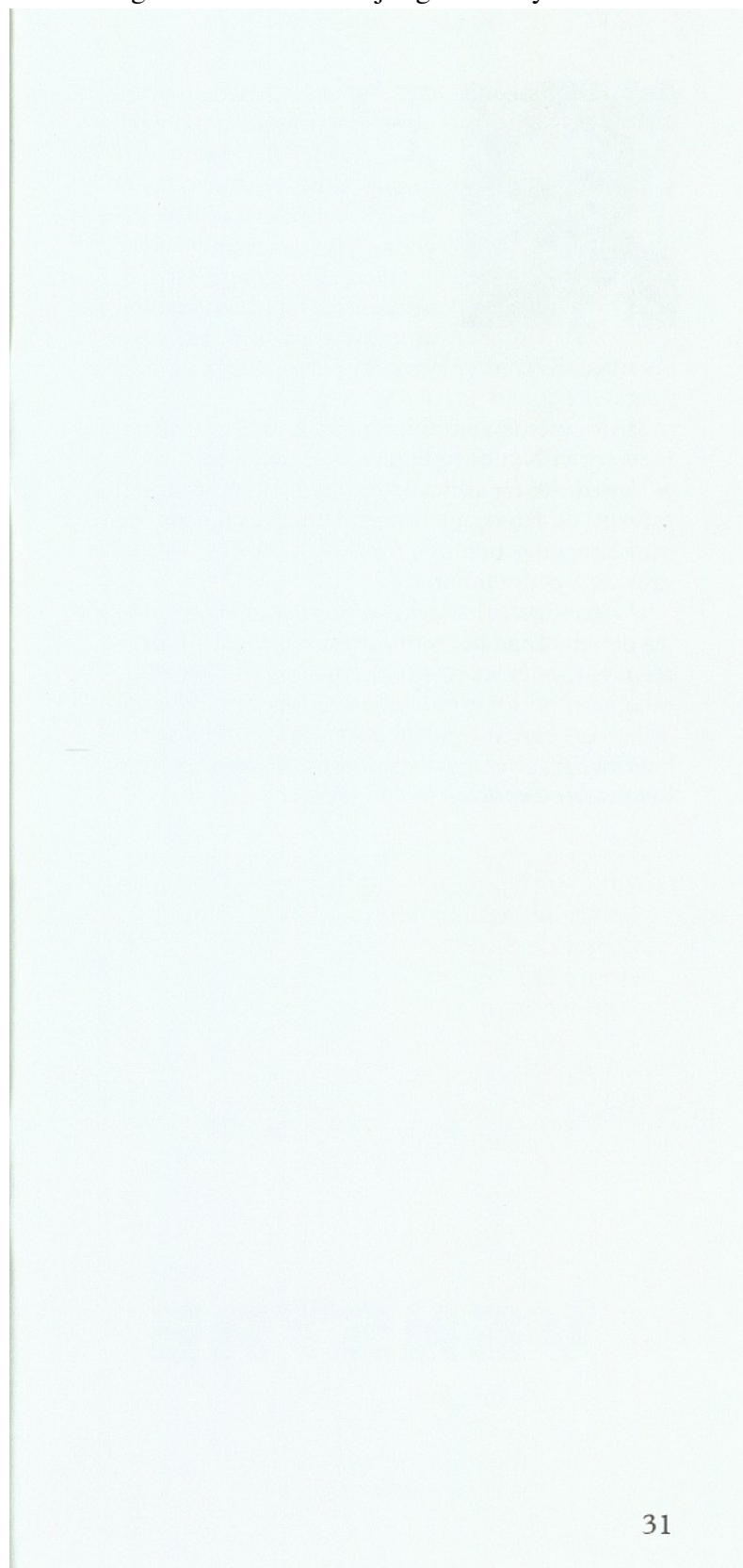
et flertal i Folketinget ønsker det. Men ligemeget hjalp det. Myndighederne var urokkelige. Hvordan endte det så?

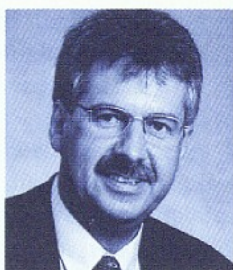
Ja, ejeren klagede til Naturklagenævnet. Men her besluttede et flertal, at han ikke skulle have mulighed for at bygge det hus, som han allerede tilbage i 1967 havde fået lov til.

Så hvis du en dag kommer til Langebæk kommune - så køør en smut ned ad Skovhusegade til du kommer til en tom byggegrund. Her ser du så hvordan det kan gå, når SystemDanmark er på vildspor. Når SystemDanmark ikke vil indrømme, at systemet kan begå fejl, men i stedet har travlt med at forklare, at det er andre instansers skyld. Tilbage sidder en ejer og undrer sig over, hvordan man kan vurdere et stykke jord som byggegrund og opkræve skat derefter, uden at kunne forstå, at ejeren så også kan finde på at bygge på grunden. En undskyldning sammen med en efterfølgende tilladelse ville have været mere passende.

***Uddrag fra Naturklagenævnets mødereferat.
Mødet blev afholdt d. 10. marts 1997***

Pkt. nr. 17 j. nr. 31/350-0004. Opførelse af énfamiliehus i Langebæk kommune. Et flertal på 6 medlemmer stemte for at stadfæste amtets afslag. Mindretallet på 4 medlemmer (herunder Venstres medlem) stemte for at meddele tilladelse.

Hans Christian Schmidt er medlem af Folketinget for Venstre og bl.a. miljøpolitisk ordfører. Han er desuden medlem af Naturklagenævnet - udpeget af Venstre.

Gentagne gange har han i artikler og foredrag fremhævet, at miljølovgivningen trænger til en revision. Den er i dag ikke klar, logisk og gennemskuelig.

I sit arbejde som miljøpolitisk ordfører og som medlem af Naturklagenævnet er han stødt på mange sager, der får een til at trække på smilebåndet, leder til en rysten på hovedet, men som også sommetider ender i en dyb fortvivelse for de, der bliver ramt af SystemDanmark.

I dette hæfte har han samlet en række hændelser fra det virkelige liv, som giver eksempler på ovenstående. Der er mange flere, og han vil fortsætte med at afdække urimeligheder. Det er efter hans opfattelse een af mulighederne for at gøre det begribeligt, at vi trænger til lovændringer på miljøområdet - endog lovsaneringer.

VENSTRE

Søllerødvej 30 · 2840 Holte
Tlf.: 45 80 22 33 · Fax 45 80 38 30
E-mail: venstre@venstre.dk
www.venstre.dk

HEADLINE

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk